

et was die maand koud in Engeland. De vorst gaf de paden een witte glans in het donker en hing als ijzige spinnenwebben aan de bomen.

Op de weergang hielden schildwachten kleumend en huiverend de wacht. In de hoogste vertrekken van het kasteel plooidde de wind zich huilend en fluitend om de muren. Het haardvuur in de kamer had net zo goed een schilderij kunnen zijn: het verschil in warmte was nauwelijks merkbaar.

‘Ik herinner me prins Hal, William! Ik herinner me de leeuw! Nog tien jaar en de rest van Frankrijk had aan zijn voeten gelegen. Henry van Monmouth was mijn koning en niemand anders. God weet dat zijn zoon mijn steun heeft, maar dit joch is niet zijn vader. Dat weet jij ook. In plaats van een Engelse leeuw hebben we een lief wit lam dat ons voorgaat in het gebed. Het is verdomme om te huilen.’

‘Derry, kalmeer! Je stem is door het hele kasteel te horen. En ik luister niet naar lasterlijke taal. Dat duld ik ook niet van mijn mannen, en jij zou beter moeten weten.’

De jongere man stopte met ijsberen en keek op met een harde blik in zijn ogen. Met twee snelle stappen kwam hij dicht bij lord Suffolk staan. Zijn armen hingen licht gebogen langs zijn lichaam. Hij was een halve kop kleiner dan de edelman, maar krachtig gebouwd en in goede conditie. Woede en kracht kolkten bij hem altijd dicht aan de oppervlakte.

‘Ik zweer je dat ik nog nooit zo in de verleiding ben geweest om je neer te slaan, William,’ zei hij. ‘Die toehoorders zijn mijn mannen. Denk je dat ik probeer je in de val te lokken? Is dat het? Laat hun het maar horen. Ze weten wat hun te wachten staat als

ze ook maar één woord herhalen.’ Met een gebalde vuist stompte hij Suffolk licht tegen de schouder en lachte om diens frons.

‘Laster? Je bent al je leven lang een soldaat, maar je praat als een zalvende priester. Ik leg je nog steeds zo op je rug, William. Dat is het verschil tussen jou en mij. Jij vecht goed genoeg als het je wordt opgedragen, maar ik vecht omdat ik het graag doe. Daarom ben ik hier aan zet, William. Daarom ben ik degene die de juiste plek vindt voor het mes en het ook daar plant. We hebben geen behoefte aan vrome heren, William, niet hiervoor. We hebben een man nodig als ik, die zwakte herkent en haar meedogenloos uitroeit.’

Lord Suffolk keek boos voor zich uit en haalde diep adem. Als de meesterspion van de koning eenmaal op stoom was kon hij beledigingen en complimenten mengen tot een cocktail van bitterblauwe vitriool. Wie daar kwaad om werd, bedacht Suffolk, zou nooit iets voor elkaar krijgen. Hij vermoedde dat Derihew Brewer de grenzen van zijn zelfbeheersing maar al te goed kende.

‘Misschien kunnen we het zonder een “heer” stellen, Derry, maar we hebben wel een edelman nodig om met de Fransen te onderhandelen. Jij hebt *mij* geschreven, nietwaar? Ik ben van overzee gekomen en verzaak mijn verplichtingen in Orléans, om naar jou te luisteren. Dus zou ik het op prijs stellen als je je plannen met mij wilt delen, anders rijd ik zo terug naar de kust.’

‘O, zo zit het dus in elkaar? Ik bedenk de antwoorden en geef ze vervolgens aan mijn hoogstaande edele vriend, zodat hij alle lof kan opstrijken? Zodat ze kunnen zeggen “Die William Pole, die graaf van Suffolk, dat is nog eens een pientere vent”, terwijl Derry Brewer in het vergeetboek raakt.’

‘William *de la Pole*, Derry, zoals je heel goed weet.’

Derry antwoordde met op elkaar geklemde tanden. Zijn stem had veel van een snauw.

‘O ja? Jij denkt dat dit het moment is voor een mooie Frans klinkende naam? Ik dacht toch echt dat je slimmer was. Het punt is, William, dat ik dit ondanks alles zal doorzetten, omdat ik me

het lot aantrek van dat arme lam dat hier de baas is. En ik wil niet meemaken dat mijn land wordt verscheurd door idioten en ijdele schoften. Ik heb écht een idee, al zal het je vast niet aanstaan. Ik wil alleen zeker weten dat je begrijpt wat er op het spel staat.’

‘Ik begrijp het,’ antwoordde Suffolk, met grijze ogen die hard en koud waren.

Derry grijnsde hem zonder een spoor van humor toe en ontblootte daarbij de witste tanden die Suffolk ooit bij een volwassen man had gezien.

‘Nee, dat doe je niet,’ zei hij spottend. ‘Het hele land wacht totdat de jonge Henry laat zien dat hij zelfs maar half de man is die zijn vader was, totdat hij de glorieuze taak voltooit die ons half Frankrijk opleverde en hun dierbare dauphin als een klein meisje op de vlucht joeg. Ze wachten, William. De koning is tweeëntwintig, en op die leeftijd was zijn vader een echte strijder. Weet je nog? De oude Henry zou hun longen hebben uitgerukt en ze als handschoenen hebben gebruikt, puur om zijn handen warm te houden. Maar niet dit lam. Niet deze jongen. Het lam kan niet leiden en het lam kan niet vechten. Hij kan niet eens een baard laten staan, William! En zodra het tot hen doordringt dat hij nooit zal komen, hebben wij het gehad, begrijp je? Zodra de Fransen ophouden met beven uit doodsangst dat koning Harry, de leeuw van het verdomde Engeland, zal terugkomen, is het voorbij. Misschien nog twee jaar en een Frans leger zal als wespen naar Londen uitzwermen voor een leuk dagje uit. Lekker een partijje verkrachten en mensen afslachten, en wij zullen onze hoofddeksels afnemen en buigen zodra we Franse stemmen horen. Is dat wat je wilt voor je dochters, William? Voor je zonen? Dat is wat er op het spel staat, *Engelse* William Pole.’

‘Vertel me dan hoe we een bestand kunnen afdwingen,’ sprak Suffolk langzaam, maar met klem.

Op zijn zesenvertigste was hij een forse man, met een bos staalgrijs haar die van zijn brede hoofd tot bijna op zijn schouders viel. Hij was de laatste jaren zwaarder geworden, en naast Derry voelde

hij zich oud. Zijn rechterschouder deed bijna elke dag pijn en een van zijn benen had een paar jaar eerder een behoorlijke jaap opgelopen, waarna de spier nooit goed was genezen. 's Winters liep hij mank en nu hij in deze koude kamer stond, kon hij de pijn-scheuten in zijn been voelen. Zijn humeur werd er niet beter van.

'Dat is wat de jongen tegen me zei,' antwoordde Derry. "Breng me een bestand, Derry," zei hij. "Breng me vrede." Vrede nu we het allemaal met één goed seizoen vechten voor het grijpen hebben. Mijn maag draaide ervan om – en zijn arme oude vader moet zich in zijn graf hebben omgedraaid. Ik heb meer tijd in de archieven doorgebracht dan men van een warmbloedige man zou mogen verwachten. Maar ik heb het gevonden, William Pole. Ik heb iets gevonden wat de Fransen niet kunnen afwijzen. Jij zult het onder hun aandacht brengen, en zij zullen piekeren en tobben, maar uiteindelijk zullen ze toehappen. Hij krijgt zijn bestand.'

'En was je nog van plan deze openbaring met me te delen?' vroeg Suffolk, die met moeite zijn geduld kon bewaren. De man was om gek van te worden, maar Derry liet zich niet haasten en Suffolk had een sterk vermoeden dat de meesterspion het leuk vond om een graaf te laten wachten. Het was zaak om zijn ongeduld voor Derry verborgen te houden. Hij liep de kamer door, schonk zich uit een kruik een kroes water in en dronk die met snelle teugen leeg.

'Onze Henry wil een vrouw,' antwoordde Derry. 'Hij kan tot sint-juttemis wachten voordat ze hem, net als zijn vader, een prinses van koninklijken bloede geven. Nee, de Franse koning zal zijn dochters dicht bij zich houden voor zijn Franse edelen, dus gun ik hem niet eens de lol om ons af te kunnen wijzen. Maar er is een andere familie, William – Anjou. De hertog heeft papieren aanspraken op Napels, Sicilië en Jeruzalem. De oude René noemt zichzelf koning en heeft zijn familie geruïneerd doordat hij al tien jaar zijn rechten probeert op te eisen. Hij heeft losprijzen betaald die groter zijn dan wij ooit bij elkaar zullen zien, William. En hij heeft twee dochters, van wie er één nog vrij is en dertien jaar oud.'

Suffolk schudde zijn hoofd en vulde zijn kroes bij. Hij had bier en wijn afgezworen, maar dit was een van die momenten dat hij het spul echt miste.

‘Ik ken hertog René van Anjou,’ zei hij. ‘Hij haat de Engelsen. Zijn moeder was een boezemvriendin van Jeanne d’Arc – die wij, zoals je je zult herinneren, hebben verbrand.’

‘En terecht,’ snauwde Derry. ‘Jij was erbij, je hebt haar gezien. Het kleine krenge zwoer met iemand samen, zelfs al was het dan niet de duivel zelf. Nee, er ontgaat je iets, William. De koning luistert naar René. Die Franse pauw heeft zijn kroon, heeft alles te danken aan René van Anjou. Heeft Renés moeder hem geen vrijplaats verleend toen hij zijn rokken optilde en de benen nam? Stuurde zij de kleine Jeanne d’Arc niet naar Orléans, zodat de Fransen uit schaamte wel moesten aanvallen? Die familie heeft Frankrijk in Franse handen gehouden, of wat ervan over was. De Anjous zijn de sleutel op dit slot, William. Bedenk wel dat de Franse koning is getrouwd met Renés zuster! Zij kunnen druk uitoefenen op hun kleine koning – en zij zijn degenen met een ongetrouwde dochter. Zij zijn de ingang, geloof me. Ik heb hen allemaal bekeken, William, elke Franse “edelman” met drie varkens en twee knechten. Marguerite van Anjou *is* een prinses, haar vader heeft zichzelf tot de bedelstaf gebracht om dat te bewijzen.’

Suffolk zuchtte. Het was laat en hij was moe.

‘Derry, het heeft geen zin, zelfs al heb je gelijk. Ik heb de hertog meer dan eens ontmoet. Ik weet nog dat hij bij me kwam klagen dat de Engelse soldaten lachten om zijn ridderorde. Hij was erg beledigd, als ik me goed herinner.’

‘Dan had hij het maar niet de “Orde van de Halve Maan” moeten noemen, toch?’

‘Dat is niet veel vreemder dan de “Orde van de Kousenband”. Hoe dan ook, Derry, hij zal ons nooit zijn dochter geven, zeker niet in ruil voor een bestand. Hij zal misschien een fortuin voor haar vragen, als het werkelijk zo slecht gaat als jij zegt, maar een bestand? Het zijn niet allemaal halvegaren, Derry. Er heeft al in

geen tien jaar een veldtocht plaatsgevonden, en elk jaar wordt het weer een beetje moeilijker om het land dat we hebben te behouden. Ze hebben hier een ambassadeur, en ik weet zeker dat hij alles wat hij hier ziet overbrieff.’

‘Hij vertelt hun wat ik hem laat zien, maak je daar maar geen zorgen over. Ik heb dat geparfumeerde mannetje waar ik hem hebben wil. Maar je weet nog niet wat we zullen aanbieden om die oude René te laten zweten en zijn koning aan de mouw te trekken, om hem te laten smeken om onze voorwaarden te accepteren. Hij is zo arm als een kerkrat zonder de pachtgelden van zijn voorouderlijke landerijen. En waarom? Omdat wij dat land nu bezitten. Hij heeft een aantal vervallen kastelen die uitkijken over de beste landbouwgrond van Frankrijk, met brave Engelsen en soldaten die er nu in zijn plaats van genieten. Heel Maine en Anjou, William. Dat zal hem pijlsnel naar de onderhandelingstafel brengen. Dat zal ons een bestand opleveren. Tien jaar? We eisen twintig jaar en die verdomde prinses. René van Anjou heeft het oor van de koning. Die slakkenvreter zullen over hun eigen benen struikelen om maar snel ja te kunnen zeggen.’

Suffolk wreef gefrustreerd in zijn ogen. Hij kon de smaak van wijn in zijn mond proeven, ook al had hij al ruim een jaar geen druppel meer aangeraakt.

‘Dit is gekkenwerk. Je wilt dat we een kwart van ons land in Frankrijk weggeven?’

‘Denk je dat ik het leuk vind, William?’ vroeg Derry kwaad. Denk je dat ik niet maanden heb zitten broeden op een betere weg? De koning zei “Breng me een bestand, Derry” – en dit is het. Geloof me, dit is de enige manier waarop het kan lukken, en als er een andere manier was, had ik die inmiddels wel gevonden. Als hij zijn vaders zwaard kon gebruiken – mijn god, als hij het zelfs maar op kon tillen – dan zouden wij nu dit gesprek niet hebben. Dan zouden we er weer samen staan, te midden van het hoorngeschal en de vluchtende Fransen. Maar als hij dat niet kan – en hij kán het niet, William, je hebt hem gezien – dan is dit de

enige weg naar vrede. En we vinden ook nog een vrouw voor hem, om de rest te verdoezelen.’

‘Heb je het de koning verteld?’ vroeg Suffolk, hoewel hij het antwoord al wist.

‘Als ik het had verteld, was hij akkoord gegaan, nietwaar?’ antwoordde Derry bitter. “Jij weet zulke dingen het beste, Derry.” “Als jij dat vindt, Derry.” Je weet hoe hij praat. Ik kan hem overal ja op laten zeggen. Het probleem is dat iedereen dat kan. Hij is nu eenmaal zwak, William. Het enige wat we kunnen doen is hem een vrouw bezorgen, geduld hebben en hopen op een sterke zoon.’ Hij zag de twijfel op Suffolks gezicht en snoof. ‘Met Edward is het ook gelukt, nietwaar? De Hamer van de verrekte Schotten had een zwakke zoon, maar zijn kleinzoon? Ik wou dat ik zo’n koning had gekend. Nee, ik heb zo’n koning gekend. Ik kende Harry, de leeuw van dat verdomde Azincourt, en misschien is dat alles waar een man gedurende zijn leven op mag hopen. Maar terwijl we wachten op een echte koning, hebben we een bestand nodig. Het baardeloze joch is nergens anders toe in staat.’

‘Heb je zelfs maar een afbeelding van de prinses gezien?’ vroeg Suffolk, terwijl hij in de verte staarde.

Derry lachte minachtend.

‘Marguerite? Jij hebt hen graag jong, hè? En je bent nog wel getrouwd, William Pole! Wat maakt het uit hoe ze eruitziet? Ze is bijna veertien en maagd; dat is het enige wat telt. Zelfs als ze onder de wratten en moedervlekken zou zitten, zou onze Henry zeggen “Als jij vindt dat ik het moet doen, Derry”, en zo is het.’

Derry kwam naast Suffolk staan; het viel hem op hoe de oudere man nu meer gebogen leek dan bij zijn binnenkomst.

‘Ze kennen je in Frankrijk, William. Ze hebben je vader en je broer gekend – en ze weten dat jouw familie het gelag heeft betaald. Als jij hun dit vertelt, zullen ze naar je luisteren. We zullen nog steeds het noorden hebben en de hele kust. We zullen nog steeds Calais en Normandië, Picardië en Bretagne hebben – het hele stuk tot aan Parijs. Als we dat allemaal konden houden, met

Maine en Anjou erbij, zou ik met opgestoken vaandels naast je marcheren. Maar dat kan helaas niet.'

'Ik moet dit van de koning horen voordat ik terugga,' zei Suffolk met sombere blik.

Derry keek ongemakkelijk de andere kant op. 'Best, William. Ik begrijp het. Maar weet je... Nee, uitstekend. Hij is momenteel in de kapel. Misschien kun jij zijn gebeden onderbreken, ik heb geen idee. Hij zal het met me eens zijn, William. Hij is het verdomme altijd met me eens.'

De twee mannen liepen in het donker over een strook bevroren, knerpend gras naar de kapel van Windsor, die was gewijd aan de Heilige Maagd, Edward de Belijder en Sint-Joris. Bij het licht van de sterren knikte Derry naar de wachters bij de deur, terwijl zijn adem wolken vormden voor zijn gezicht. Samen liepen ze het met kaarsen verlichte interieur binnen, waar het bijna zo koud was als in de nacht erbuiten.

Op het eerste gezicht leek de kapel leeg, maar Suffolk was zich bewust en ving daarna glimpen op van mannen die tussen de beelden stonden. In hun donkere mantels waren ze haast onzichtbaar, totdat ze zich bewogen. Voetstappen op de stenen vloer echoden in de stilte toen de wachters naar de twee mannen toe liepen. Hun verantwoordelijkheid weerspiegelde zich in harde gezichten. Tweemaal moest Derry wachten tot hij was herkend, voordat hij zijn weg door het schip naar de eenzaam biddende figuur kon vervolgen.

De koningszetel was bijna geheel omgeven door verguld houtsnijwerk, vagelijk verlicht door er ver boven hangende lampen. Henry zat geknield met zijn handen strak en stijf voor zich samengevouwen. Zijn ogen waren gesloten en Derry zuchtte zacht. Een tijdlang bleven Suffolk en hij staan wachten en keken naar het opgeheven gezicht van de jongen, dat als door goud verlicht was in het donker. De koning leek engelachtig, maar het brak hun hart om te zien hoe jong hij leek, hoe kwetsbaar. Er werd beweerd

dat zijn geboorte een beproeving was geweest voor zijn Franse moeder. Ze had het ternauwernood overleefd en de jongen was blauw en naar adem snakkend geboren. Negen maanden later was zijn vader, Henry v, gestorven aan een doodnormale ziekte, nadat hij een leven vol oorlog had overleefd. Sommige mensen noemden het een zegen dat de krijger-koning niet lang genoeg had geleefd om zijn zoon volwassen te zien worden.

In het halfduister keken Derry en Suffolk elkaar in stilte aan en deelden hetzelfde gevoel van verlies. Derry leunde dichterbij. ‘Dit kan nog uren duren,’ fluisterde hij in Suffolks oor. ‘Je zult hem moeten onderbreken, anders staan we hier morgenochtend nog.’

Suffolk schraapte zijn keel. Het geluid was een stuk harder dan hij in deze echoënde stilte had bedoeld. De ogen van de koning flikkerden open, alsof hij terugkeerde van een verre plek. Langzaam draaide Henry zijn hoofd om en nam de twee mannen op die daar stonden. Hij knipperde met zijn ogen en glimlachte vervolgens naar hen beiden, terwijl hij een kruis sloeg en een laatste gebed prevelde. Henry kwam overeind op benen die verstijfd waren door het urenlang stilzitten.

Suffolk keek hoe zijn koning morrelde aan de klink van het deurtje voor de koningszetel voordat hij naar beneden stapte en naar hen toe liep. Henry liet het licht achter zich, zodat ze zijn gezicht niet konden zien toen hij dichterbij kwam.

Beide mannen knielden, waarbij Suffolks knieën protesteerden. Henry grinnikte boven hun gebogen hoofden.

‘Het doet mijn hart goed u te zien, lord Suffolk. Maar kom, sta op. De vloer is te koud voor oude mannen, dat weet ik zeker. Ik hoor mijn kamermeid klagen, als ze niet weet dat ik er ben. En ze is jonger dan u, denk ik. Overeind, allebei, voordat jullie kouvatten.’

Derry kwam overeind en draaide de lamp die hij bij zich droeg open, zodat het licht zich door de kapel verspreidde. De koning was uiterst eenvoudig gekleed in donkere wol en plompe leren schoenen, zoals iedere stedeling. Hij droeg geen goud en met zijn

jongensachtige uiterlijk had hij een leerling kunnen zijn in een of ander ambacht dat niet veel kracht vereiste.

Suffolk zocht in het gezicht van de jongeman naar sporen van de vader, maar de ogen waren argeloos en hij was slank gebouwd, zonder tekenen van de indrukwekkende kracht van zijn bloedlijn. Suffolk zag bijna het verband om Henry's handen over het hoofd. Ze vingden zijn blik en Henry hield ze blozend omhoog in het licht.

‘Zwaardoefeningen, lord Suffolk. De oude Marsden zegt dat ze zullen vereelten, maar het enige wat ze doen, is bloeden en nog eens bloeden. Ik dacht een tijdje...’ Hij zweeg plotseling en tikte met een verbonden vinger lichtjes tegen zijn lippen. ‘Nee, u bent niet uit Frankrijk gekomen om mijn handen te zien, neem ik aan?’

‘Nee, majesteit,’ antwoordde Suffolk. ‘Hebt u een ogenblik? Ik heb met master Brewer over de toekomst gesproken.’

‘Geen bier van Derry,’ zei Henry. ‘De enige brouwer zonder bier!’

Het was een belegen grap, maar de oudere mannen grinnikten plichtmatig. Henry keek hen stralend aan.

‘Eerlijk gezegd kan ik hier niet weg. Ik mag elk uur een pauze houden, om water te drinken of een po te vullen, maar daarna moet ik weer terug naar mijn gebeden. Kardinaal Beaufort heeft mij het geheim verteld en de last is niet te zwaar.’

‘Het geheim, majesteit?’

‘Dat de Fransen niet kunnen komen zolang de koning bidt, lord Suffolk! Met mijn handen, zelfs al zijn ze verbonden, houd ik hen tegen. Is dat niet wonderbaarlijk?’

Suffolk ademde langzaam in en uit en vervloekte in stilte de oudoorn van de jongeman om zijn stommiteit. Het had geen enkele zin om Henry op deze manier zijn nachten te laten doorbrengen, hoewel Suffolk zich kon voorstellen dat het leven van de mensen om hem heen er een stuk gemakkelijker door werd. Ergens dichtbij lag kardinaal Beaufort te slapen. Suffolk nam zich voor hem wakker te maken en hem de jongen te laten vergezellen in